

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **P. Ž.**, bývajúceho v D., zastúpeného JUDr. B. K., advokátom vo V., proti žalovaným **1/ B. T.**, so sídlom v P., **2/ J. P.**, bývajúcej v K., obaja zastúpení JUDr. T. S., advokátom v K., o **náhradu škody s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 11 C 150/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 16. februára 2011 sp. zn. 1 Co 127/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovaným 1/, 2/ trovy dovolacieho konania v sume 93,06 € na účet JUDr. T. S. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Vranov nad Topľou rozsudkom z 21. júla 2010 č.k. 11 C 150/2008-187 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovaným spoločne a nerozdielne zaplatiť mu (po zmene žaloby) 1 608,71 € s 8,5 %-ným ročným úrokom z omeškania od 1. mája 2008 zo sumy 1 276,77 € do zaplataenia a zo sumy 331,94 € od tretieho dňa po doručení rozšírenej žaloby. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému 1/ a žalovanej 2/ trovy konania 3 045,51 € na účet JUDr. T. S. a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi zároveň uložil povinnosť nahradiť štátu trovy konania 51,87 € na účet Okresného súdu Vranov nad Topľou do troch dní od právoplatnosti. V konaní bolo preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou 2/ bola uzavretá 29. júna 2007 kúpna zmluva na kúpu motorového vozidla značky R., rok výroby 2003, evidenčné číslo: K., na základe ktorej sa žalovaná 2/ zaviazala odovzdať predmet kúpy žalobcovi a ten sa zaviazal

zaplatiť predávajúcej (žalovaná 2/) dohodnutú kúpnu cenu. Kúpna zmluva obsahuje chybné zákonné ustanovenia Občianskeho zákonníka, je však nepochybné, podľa jej obsahu, že ide o kúpnu zmluvu na ojazdené motorové vozidlo. Zmluva neobsahovala označenie zástupcu, t.j. žalovaného 1/, ktorý zmluvu za predávajúcu uzavrel a podpísal. To, že žalovaný 1/ bol splnomocnený na uzavretie tejto kúpnej zmluvy vyplýva z predloženej zmluvy o sprostredkovaní a udeleného plnomocenstva od žalovanej 2/ z 26. februára 2007. Zmluva bola teda riadne uzavretá a je platná. O zastúpení žalobca preukázateľne vedel. Po uzavretí kúpnej zmluvy sa vyskytla na predmete kúpy vada (vada turbodúchadla). Z toho dôvodu si žalobca u žalovanej 2/ uplatnil zľavu z kúpnej ceny a náhradu škody za ďalšie skryté vady vozidla. Na túto kúpnu zmluvu sa vzťahuje § 597 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý presne upravuje nároky z väd pri kúpnej zmluve, pričom ide o špeciálne ustanovenie, podľa ktorého ak dodatočne vyjde najavo vada, na ktorú predávajúci kupujúceho neupozornil, má kupujúci právo na primeranú zľavu z dojednanej ceny zodpovedajúcu povahe a rozsahu vady, ak ide o vadu, ktorá vec robí neupotrebitelnou, má tiež právo od zmluvy odstúpiť. Podľa § 597 Občianskeho zákonníka, ide o objektívnu zodpovednosť, v zmysle ktorej zodpovedá predávajúci za vady, ktoré mala vec v čase predaja alebo ak vec predaja vykazovala vadu v čase uzavretia zmluvy, bez zreteľa na to, či o nej predávajúci vedel alebo nie. Čiže rozhodujúcou skutočnosťou je to, či predmet kúpy v čase uzavretia kúpnej zmluvy vykazoval vadu, ktorú tvrdí žalobca bez ohľadu na to, či o nej predávajúci vedel alebo nie. Je nepochybné, že predmet kúpy – motorové vozidlo v čase predaja vadu, na základe ktorej si žalobca uplatnil u predávajúceho zľavu z kúpnej ceny a náhradu škody nevykazovalo, čo vyplýva z podaného znaleckého posudku F. K., ako aj z jeho výsluchu. Predmetom predaja bolo ojazdené motorové vozidlo, táto vada sa vyskytla v dôsledku jeho ďalšieho používania a opotrebenia a mohla sa vyskytnúť hocikedy pred predajom, po predaji alebo vôbec (podľa vyjadrenia znalca). V konaní bolo nepochybné preukázané, že v čase uzavretia kúpnej zmluvy sa na predmete kúpy nevyskytovala táto vada, nemôže preto za ňu niesť zodpovednosť v zmysle citovaných ustanovení žalovaná 2/ a tiež žalovaný 1/ ako sprostredkovateľ tejto zmluvy. Pokiaľ ide o uplatnenie nákladov na odťah, ktoré žalobca kvalifikoval ako škodu, súd na základe vykonaného dokazovania a s poukazom na vyššie uvedené dospel k záveru, že neboli splnené zákonné predpoklady pre vznik tejto zodpovednosti. Ostatný nárok (10 000 Sk) bol uplatnený po zákonom stanovenej lehote (§ 599 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Navyše pokiaľ ide o žalovaného 1/, tento predaj len sprostredkoval a preto nie je v spore pasívne legitimovaný. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a o trovách štátu podľa § 148 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 16. februára 2011 sp. zn. 1 Co 127/2010 potvrdil rozsudok prvostupňového súdu vo veci samej a vo výroku o trovách štátu. Zároveň zrušil rozsudok vo výroku o trovách konania a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Rozhodnutie odôvodnil tým, že k vade turbodúchadla došlo až počas užívania motorového vozidla žalobcom. Táto okolnosť nepochybne vyplýva predovšetkým zo znaleckého posudku znalca. Správna je preto aplikácia § 597 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to z toho dôvodu, že žalovaná 2/ ako zodpovedný subjekt nesie zodpovednosť za vady, na ktoré kupujúceho (žalobcu) neupozornila pri uzatváraní kúpnej zmluvy. Vyvodenie zodpovednosti voči žalovanej 2/ v zmysle § 597 ods. 1 Občianskeho zákonníka za predmetnú vadu turbodúchadla motorového vozidla by prichádzalo do úvahy vtedy, ak by motorové vozidlo R. malo vadné turbodúchadlo už v čase predaja (v čase uzavretia kúpnej zmluvy). Súd prvého stupňa správne uzavrel, že vytknutie väd a uplatnenie práv vyplývajúcich zo zodpovednosti za vady pokiaľ ide o vadu turbodúchadla nie je dôvodné, aj keď bolo uplatnené v zákonom stanovenej lehote. Ďalšie nároky týkajúce sa skrytých väd a nároky súvisiace s úhradou nevyhnutných nákladov vzniknutých v súvislosti s uplatnením práv vyplývajúcich zo zodpovednosti za vady však neboli uplatnené v zákonom stanovenej lehote (§ 599 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka). Rozhodnutie preto podľa § 219 O.s.p. vo veci samej a v časti náhrady trov štátu ako vecne správne potvrdil. Vo výroku o trovách konania rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie v časti potvrdenia zamietajúceho výroku prvostupňového rozsudku. Navrhol v napadnutej časti zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p. Uviedol, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania a bez toho, aby vykonal dokazovanie navrhnuté žalobcom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Ďalej poukázal na to, že prvostupňový súd ako aj odvolací súd sa nevyporiadal s tvrdeniami žalobcu o jeho práve ako kupujúceho a o povinnosti predávajúceho pri realizácii predaja auta cestou majiteľa autobazáru ako podnikateľa. Namietal porušenie ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. Navyše došlo aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci z hľadiska predvídateľnosti práva. V konaní bolo nesporne preukázané, že dodatočne vyšla najavo vada, na ktorú predávajúca kupujúceho neupozornila. Zodpovednosť za vady má objektívnu povahu. Vada sa prejavila a bola oznámená v zákonom určenej lehote. O tejto vade žalovaní vedeli, lebo po reklamácií ponúkali žalobcovi iné opotrebované turbodúchadlo za 20 000 Sk. Odmietli vykonať opravu na svoje náklady. Zo strany súdov ide o pomýlenú interpretáciu predpísanej technológie pre

opravu veci. Súd sa nevysporiadali so skutočnosťou, že žalovaná 2/ konala v rozpore s § 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd vyhodnotil veci jednostranne v prospech tvrdení žalovaných.

Žalovaní 1/, 2/ navrhli dovolanie žalobcu odmietnuť a priznať im náhradu trov dovolacieho konania spolu v sume 93,06 € (46,53 € pre žalovaného 1/, 46,53 € pre žalovanú 2/).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Keďže v preskúmvanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok v časti, v ktorej odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, pričom vo výroku svojho rozhodnutia nevyslovil prípustnosť dovolania, ani nebolo potvrdené rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, a vo veci samej dosiaľ nebolo dovolacím súdom vydané rozhodnutie, ktoré by bolo pre odvolací súd záväzné, je nesporné, že prípustnosť dovolania žalobcu z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. vyvodit' nemožno.

S prihliadnutím na obsah dovolania ako aj zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Žalobca vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. nenamietal a tieto vady nezistil ani dovolací súd.

Žalobca v dovolaní namietal vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu alebo rozhodnutie súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Pokiaľ žalobca túto vadu vidí v nenariadení pojednávania a v nevykonaní dokazovania pred odvolacím súdom, ktoré navrhol, treba uviesť, že podľa § 156 ods. 1 O.s.p., rozsudok sa vyhlasuje vždy verejne; vyhlasuje ho predseda senátu alebo samosudca v mene Slovenskej republiky. Uvedie pritom výrok rozsudku spolu s odôvodnením a poučením o odvolaní a o možnosti výkonu rozhodnutia.

Podľa § 156 ods. 3 O.s.p. vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

V zmysle § 214 ods. 1, 2 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c) to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Odvolací súd rozhodol v predmetnej veci v súlade s § 214 O.s.p. bez nariadenia pojednávania. Rozsudok v súlade s § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. verejne vyhlásil, pričom oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku bolo vyvesené na úradnej tabuli súdu 19. januára 2011 (rozhodnutie bolo vyhlásené 16. februára 2011 o 9.30 hod.). Odvolací súd neopakoval a ani nevykonával doplnenie dokazovania, pri svojom rozhodnutí vychádzal zo skutkových zistení na základe dokazovania vykonaného prvostupňovým súdom. Zo spisu nevyplýva ani to, že by išlo o dôležitý verejný záujem (Dohovor o ľudských právach a základných slobodách nevyžaduje a ani z judikatúry ESLP nevyplýva, že by sa malo na všetkých súdnych inštanciách pojednávanie vykonať verejne). Ak teda rozhodoval súd prvého stupňa na pojednávaní, odvolací súd v zásade nemusí nariadiť pojednávanie. Doposiaľ ESLP nejudikoval, čo je dôležitý verejný záujem a navrhované ustanovenie necháva odvolacím senátom voľnú úvahu, kedy nariadia pojednávanie z dôležitého verejného záujmu. Spravidla pôjde o veci týkajúce sa v rôznych súvislostiach väčšieho okruhu osôb, napr. spory týkajúce sa územného celku, sídliska a pod.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom tým, že nevykonal ním navrhnuté dôkazy, treba uviesť, že podľa ustálenej judikatúry platí, že takýto postup súdu nemožno zásadne považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Účastníci sú totiž povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov (§ 120 ods. 1 veta prvá a § 125 veta prvá O.s.p.). O tom, ktoré z navrhnutých dôkazov (ale aj tých, ktoré navrhnuté neboli) budú vykonané, rozhoduje však súd. Z uvedeného je zrejmé, že Občiansky súdny poriadok účastníkovi konania priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnuť. Toto procesné oprávnenie dovolateľ v danej veci aj využil (nebolo mu odňaté). Rozhodnutie o tom, či navrhnutý dôkaz bude vykonaný, ponecháva súdu. Odvolací súd preto svojím postupom dovolateľa nevytláčil z realizácie žiadneho procesného práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva.

Pokiaľ žalobca tvrdí, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, resp. nedostatočne odôvodnený (§ 237 písm. f/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Dovolací súd považuje za potrebné upozorniť aj na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Navyše, odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Závery, ktoré prijal, primerane vysvetlil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k názoru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. dovolací súd nezistil, preto prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' ani z tohto ustanovenia.

Žalobca ako dovolací dôvod ďalej uviedol, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením vecí je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie vecí (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

Pre úplnosť – k formuláciám v dovolaní, ktoré nasvedčujú, že dovolateľ namieta aj nesprávne hodnotenie dôkazov – dovolací súd dodáva, že v prípade nesprávnosti hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. Ak aj súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá. Nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov súdom nie je ani dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. (viď tiež R 42/1993).

Vzhľadom na uvedené v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalovaným 1/, 2/ náhradu trov dovolacieho konania, ktorá spočíva v odmene advokáta za jeden úkon právnej služby – vyjadrenie k dovolaniu z 19. mája 2011 (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov

za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento spoločný úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 a po znížení o 50 % podľa § 13 ods. 2 vyhlášky vo výške 35,69 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,41 €)] po pripočítaní 20 % DPH predstavuje sumu 51,72 € (pre každého žalovaného), pri zastupovaní 2 osôb sumu 103,44 €. Keďže žalovaní 1/, 2/ si náhradu trov dovolacieho konania uplatnili len v sume 93,06 €, dovolací súd im nemohol priznať viac, ako žiadali. Náhradu trov konania je žalobca povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalovaných 1/, 2/ (§ 149 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. septembra 2011

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová